

David en Goliath

Hoofdstuk 87

Lieve kleinkinderen,

In het begin van de vorige eeuw kwam als een grote uitvinding de film. Kijk op internet maar eens naar 'de geschiedenis van de film'. Leuk is dat.

Minder leuk was het dat in die jaren in Christelijke kringen de film heel negatief ontvangen werd. In veel kerken werd toen gepredikt dat de film een uitvinding, ja het werk van de duivel was.

Mijn vader en mijn moeder mochten vroeger, in de twintiger jaren van de vorige eeuw, niet naar de film, want daar was de duivel aanwezig!

Gelukkig zijn in later jaren de Cefa films gekomen. Christelijke films. Ik kan mij nog herinneren dat ik vroeger als grote jongen samen met mijn moeder naar de film ging, in ons kerkgebouw in Kollumerpomp.

Weer jaren later, ik zat in de tweede klas van de Kweekschool in Dokkum, heb ik in de bioscoop in Dokkum de film Ben Hur gezien. Voor jullie niet te begrijpen, maar zo was mijn opvoeding, toen ik in dat gebouw, in de bioscoop zat, dacht ik: nu moet de wereld niet vergaan, want dan ben ik voor eeuwig verloren....

Lieve kleinkinderen, het is heel duidelijk, maar wij hebben met de opkomst van de film, de boot gemist hebben. Jammer.

Gelukkig was dat met de komst van de televisie niet zo. De NCRV en ook de KRO maakten televisieprogramma's die goed waren. Ontspannings- en actualiteitenprogramma's. Ook leerzame televisieprogramma's waar wij allemaal van genoten.

Met de komst van de computer en internet kwamen we in een nieuwe fase in ons leven. Wat zijn er veel goede, maar ook veel slechte dingen op de televisie, op je computer en op je mobiel te zien.

We komen dan direct weer met de heel oude vraag: wat is goed en wat is slecht? De aloude strijd tussen goed en kwaad.

Er zijn nog steeds kerkgemeenschappen waar de televisie als een groot kwaad wordt gezien. Ja, dat kan, maar de televisie kan ook heel goed zijn. Vooral nu in deze coronatijd veel kerkdiensten via livestream uitgezonden worden.

Het grote gevaar van televisie kijken en internet is dat je slechte programma's zo gewoon gaat vinden, dat je niet meer in de gaten hebt dat het verkeerd is waar je naar kijkt.

*Toen onze pleegzoons allemaal een eigen computer en internet hadden, zei onze schoonzoon Klaas tegen mij, **niet** dat ik hen moest gaan controleren, maar dat ik hen **moest leren**, hoe zij gebruik moesten maken van internet. Hun leren wat goed en wat kwaad was om naar te kijken. Dat was voor mij een te moeilijke opdracht*

*Lieve kleinkinderen, wanneer wij **alles maar gewoon en normaal gaan vinden** wat op de televisie te zien is en via internet tot ons komt en dat je, zoals sommige politici propageren, alles moet kunnen zeggen, dat iedereen volledige vrijheid van meningsuiting moet hebben, dan komt het niet goed....*

Echte vrijheid is gebonden aan wetten van respect hebben voor je naaste en niet elkaar de grond intrappen om er zelf beter van te worden.

Weten jullie nog welke wet Jezus het allerbelangrijkste vond? Dat was: God lief hebben boven alles en je naaste als je zelf.

Erg, erg moeilijk....

Hoofdstuk 87 - Goliath van Gath - 1 Samuël 17

Opnieuw was er oorlog in het land Israël. De Filistijnen waren met een groot leger de grens overgetrokken en hadden zich gelegd op de berghelling van het Eikendal, ongeveer vijftwintig kilometer vanaf Bethlehem. Als de vijand deze stad had veroverd, lag de weg naar het noorden voor hen open en konden ze het land van Benjamin binnenvallen. Maar deze keer was koning Saul op z'n hoede. Voordat de Filistijnen hun plannen konden uitvoeren lag hij met zijn leger op de berghelling er tegenover. Tussen de beide legers in lag het dal waarin een beekje stroomde.

Het leger dat aan wilde vallen moest dus eerst het dal door en dan bij de heuvels omhoog klimmen. Dat vocht niet gemakkelijk en om die reden durfden beide legers elkaar niet aan te vallen.

Er gingen veel dagen voorbij zonder dat het tot een veldslag kwam. Elke ochtend stelden beide legers zich in slagorde op. Dat ging gepaard met veel geschreeuw en wapengekletter. Het leek alsof ze beide legers graag wilden vechten, maar het kwam er gewoon niet van. Wanneer de zon hoger kwam te staan gingen de soldaten van beide legers terug naar hun eigen tenten en wachtten tot de volgende dag.

Toen de Filistijnen koning Saul niet uit zijn tent konden lokken, probeerden ze het op een andere manier. Ze hadden in hun leger een kampvechter, een reus van bijna drie meter. Hij was vreselijk sterk en van jongs af aan was hij gewend om in een harnas te lopen en te vechten. Voor koning Saul en zijn soldaten was deze reus overweldigend, angstaanjagend en onoverwinnelijk....

Deze reus Goliath uit Gath kon niet alleen heel goed vechten, hij kon ook heel goed zijn mondje roeren en dat niet op de juiste manier. Hij kon vloeken en zijn tegenstanders zo erg uitdagen, dat zelfs de bangste vijand uit zijn schuilplaats kwam en de ongelijke strijd wel aan moest gaan....

Op een vroege ochtend, toen het leger van koning Saul zich weer in slagorde had opgesteld, zagen ze vanuit het kamp van de vijand deze reus aankomen. Brutaal liep hij naar beneden en bleef in het dal bij het beekje staan, precies in het midden van beide legers. De zon blonk op zijn koperen harnas. Ook zijn scheenplaten waren van koper. De mannen van Israël hem zagen krompen in elkaar van angst. Vergeleken bij deze reus was hun lange koning Saul een miezerig mannetje. Zelfs de moedigste man in het leger van koning Saul beefde van angst toen deze reus zijn geweldige wapens toonde. Een grote speer met een ijzeren punt hield hij uitdagend in de hoogte en een breed zwaard hing aan zijn gordel.

Ineens scheurde hij zijn mond open. En zo luid dat iedereen hem kon horen schreeuwde hij: 'Waarom zijn jullie eigenlijk hierheen gekomen? Om te vechten? Ik ben een vrije Filistijn. Niemand is de baas over mij. Ik heb een goed plan: Kies iemand van jullie soldaten uit en laat hem naar mij toekomen. Als hij mij verslaat, zullen wij allemaal jullie slaven worden. Maar als ik hem versla, dan zijn jullie onze slaven. Dan moeten jullie voor ons werken. Stuur een soldaat, dan kunnen wij tegen elkaar vechten.'

Ik ben een vrije Filistijn.

Daar stonden de soldaten van koning Saul. Ze waren bang en voelden zich verslagen. Niemand durfde de strijd aan te gaan tegen deze reus. Ook de koning en zelfs zijn zoon Jonathan niet. Wie nam het hen kwalijk? Je wist van te voren dat je het verloor.

Lang stond de reus te wachten. Zou er iemand komen om tegen hem te vechten? Toen het hem te lang duurde begon hij te schreeuwen: 'Ik daag de slagorde van Israël uit, ik daag het leger van Israëls God uit. Geef mij nu een man, waartegen ik kan vechten....'

Ik, reus Goliath, daag het leger van Israëls God uit!

Er kwam geen antwoord. Nog eens en nog eens riep hij verwensingen uit. Hij vervloekte koning Saul, zijn volk en zijn God. Hij prees zijn eigen god Dagon, die zoveel machtiger was. Waar was die God uit de oude verhalen van Simson gebleven? Of was die God toch niet zo sterk, als men vertelde? In ieder geval, hij, reus Goliath was niet bang voor Hem.

Daarna braakte hij zulke erge vloekwoorden uit dat de mannen van Saul er koud van werden. Angstig wachten ze tot hij uitgeraasd was en de heuvel weer opliep. Zijn wapendrager droeg zijn koperen schild achter hem aan. De mannen van koning Saul waren stil. Beschaamd zochten ze hun tenten op.

Die avond stond de reus weer in het dal. Elk woord dat Goliath zei was een smaad voor God en zijn heilige naam. Maar er was niemand die het voor de Heer durfde opnemen. Vanaf die dag kwam hij elke ochtend en elke avond voor zonsondergang.

Er gingen trommelslagers door het leger van koning Saul. Ze riepen dat wie deze Filistijnse reus doodde, met de oudste dochter van de koning mocht trouwen. Maar ook dat hielp niet. Het volk werd ontevreden. Onderling zeiden

de soldaten tegen elkaar: ‘Laat de koning zelf gaan. Hij is groter en sterker dan wij en hij heeft een harnas en ijzeren wapens.’

Maar ook de koning ging niet en twee keer per dag stond daar die koperen reus te vloeken en te zweren. Dat ging zo door, veertig dagen lang.

Al deze dagen en weken was David gewoon thuis aan het werk. Hij hoedde de schapen van zijn vader. Hij wist, eens zou hij koning van Israël zijn, maar dat kon nog wel jaren duren. Elke dag zwierf hij met zijn schapen over de heuvels in de omgeving van de stad Bethlehem. Soms had hij het druk met z'n schapen, maar vaak zat hij urenlang te dromen tussen de grazende schapen. Vaak nam hij dan zijn harp, die hij meestal bij zich had en speelde vrolijke liedjes, die hij in de stad gehoord had. Maar ook bedacht hij zelf liederen, die zomaar in zijn gedachten opkwamen en zonder er bij na te denken speelde hij bijpassende melodieën. Niemand hoorde hem, behalve de schapen die in de brandende zon lagen te hijgen, maar die vertelden het niet verder. David zong wat zijn hart hem ingaf: over zijn blijheid, zijn verlangen, zijn jongensdromen en zijn liefde voor God. Ja, hij was een gelovige jongen, deze jongste zoon van Isai. Hij diende trouw de Here God. Hij kon hierover niet praten met zijn grote broers. Niet eens met z'n vader. Dit was te diep voor woorden. Hier kon hij alleen maar van zingen, als er niemand in de buurt was.

David zong wat zijn hart hem ingaf.

Nadat David gezalfd was tot koning, zong hij zo nu en dan heldhaftige liederen van strijd en avontuur. Hij zag zichzelf dan voor zijn leger uitgaan, een koning in een harnas met het blinkend zwaard in zijn vuisten. Dan wilde hij dat het al zo ver was. Want deze jonge schaapherder mocht dan een dichter en een dromer zijn, hij was ook een man van de daad, die wist wat hij wilde en voor niemand bang was.

Zo was het een keer gebeurd dat een beer uit de rotsholen van Bethlehem een schaap van zijn kudde roofde. Zonder er bij na te denken was hij op die beer toegesprongen en dat dier net zo lang met zijn knuppel geslagen, dat hij dood op de grond lag.

Een andere keer had een leeuw een lammetje in z'n bek en wilde ermee weglopen. Maar hij had dat lammetje gered en toen de leeuw op hem afkwam, had hij hem bij zijn manen gepakt en gedood.

Zo had hij beide dieren, de leeuw en de beer verslagen, maar hij sprak er met niemand over. Daar hoefde je niet trots op te zijn. God had hem verlost uit de macht van de leeuw en uit de klauwen van de beer. En zo zou God hem altijd helpen, ook later wanneer hij koning was. Ook dan zou hij niet bang zijn. Want wie op God vertrouwt, hoeft niet bang te zijn.

Wie op God vertrouwt hoeft nooit bang te zijn.

Op zekere dag waren de boden van koning Saul ook door Bethlehem getrokken en hadden alle mannen opgeroepen tot de strijd tegen de Filistijnen. Zijn drie oudste broers hadden gehoor gegeven aan deze oproep en waren gegaan.

David was ook graag meegegaan, maar dat mocht niet van zijn vader. Hij had er niet eens om gevraagd. Hij hoorde het z'n vader al zeggen: 'David, jij bent te jong. Jij moet maar mooi op de schapen passen.'

Ook die dag toen de oude profeet Samuël was gekomen hoefde hij, de jongste niet mee te doen. Hij moest bij de schapen blijven... Maar Samuël had hem laten ophalen en tot koning gezalfd!

Koning, dacht hij bitter. Een mooie koning was hij... Een schaapherder. Zijn oudste broers Eliab en Samma en Abinadab mochten wel van vader mee. Wat was ook hij graag meegegaan. Waarom was hij ook de jongste? Steeds moest hij aan zijn broers in het leger denken. Waarom begonnen ze niet te vechten? De Heer zou hen toch de overwinning geven! Waar wachtte koning Saul dan op? Er deden verhalen de ronde dat de Filistijnen een kampvechter hadden, een reus in een koperen harnas. En dat om die reden koning Saul niet durfde vechten. Dat kon David niet geloven. Eén onbesneden Filistijn, hoe groot en sterk ook kon toch niet een heel leger tegenhouden?

Op een vroege ochtend, juist op het moment dat hij met zijn schapen de velden in wilde gaan, liet zijn vader hem roepen.

Hij zei tegen hem: 'David, hier heb je een zak geroosterd graan en tien broden. Breng die snel naar je broers in het legerkamp. En deze tien kazen moet je aan hun bevelhebber geven. Vraag je broers hoe het met hen gaat en neem een levensteken van hen mee terug.'

David wist niet wat hij hoorde. Nu ging hij toch nog naar het leger. Nu zou hij koning Saul en zijn soldaten met eigen ogen zien. En als hij geluk had en de strijd begon, nu dan hield hij zijn handen **niet** thuis. Maar dat hoefde zijn vader natuurlijk niet te weten! Hij kon wel zingen toen hij het brood op zijn ezel laadde.

Maar toen David na een lange reis in het legerkamp aankwam en zijn drie broers gevonden had, stond zijn hoofd helemaal niet meer naar zingen. Weer stond het leger in slagorde opgesteld en weer stond in het dal die Filistijn te vloeken. Het was dus wel waar! Wat een reus van een kerel was die man en wat schitterde de zon op zijn koperen helm. David begreep dat niemand tegen deze reus durfde vechten. Maar zoveel dagen wachten, dat kon natuurlijk niet!

Lange tijd stond hij te luisteren naar de woorden van deze Filistijnse reus. Nog nooit had hij een mens zo horen vloeken. Met elk woord beledigde hij de God van Israël! David keek om zich heen. Kon dit zomaar? Was er nu niemand die hem het zwijgen op wilde leggen? Dat zou inderdaad moeilijk zijn, *maar dit vloeken en God lasteren kon je, mocht je toch niet accepteren?*

David draaide zich om en vroeg aan de soldaten die om hem heen stonden: 'Kan dit nu zomaar? Heeft hij al vaker zo erg gevloekt en ons bedreigd?'

Ze keken hem vreemd aan. Wat wilde die jonge snuiter met deze vragen?
'Veertig dagen staat hij daar al,' zeiden ze. 'Elke ochtend en 's avonds ook. Wij horen al niet eens meer precies wat hij zegt.'

David boog zijn hoofd. Maar dat was vreselijk! Al tachtig keer had deze reus Gods heilige naam bespottelijk gemaakt en niemand die de moed had om hem het zwijgen op te leggen. *Ze hoorden het al niet eens meer....*

Zo ver was het gekomen met het volk van God, dat ze niet eens meer hoorden, dat hun God de gek aangestoken werd. Hij was maar een eenvoudige schaapherdersjongen, maar dit accepteerde hij niet. Wie de Heer liefheeft kan dit niet verdragen. Dat was onmogelijk.

'Wat zegt koning Saul hiervan?' vroeg hij.

De mannen lachten. 'Koning Saul?' zeiden ze, 'die geeft zijn oudste dochter aan de man die deze reus Goliath verslaat. Maar niemand durft. Het is gewoon zelfmoord als je met deze reus gaat vechten. Hij is zo groot en zo sterk....'

'Zeg dat nog eens,' zei David. 'Zeg nog eens precies de woorden die koning Saul gezegd heeft.'

Maar dit vloeken en God lasteren mocht je toch niet accepteren?

En daar stond ineens broer Eliab voor David. Kwaad keek hij hem aan en zei bitter: ‘Had ik het niet gedacht! Wat kom jij hier eigenlijk doen? Jij moet toch op de schapen van onze vader passen. Jij bent hier alleen maar gekomen om met je brutale neus naar een gevecht te kijken.’

‘Wat heb ik verkeerd gedaan?’ vroeg David. ‘Ik stelde alleen maar een vraag.’ Daarna keerde hij zijn broer de rug toe en vroeg weer aan andere mannen wat de koning precies gezegd had. De soldaten vonden deze jonge schaapherder zonder wapens wel leuk om mee te praten. Spottend vroeg er één: ‘Of durf jij tegen die Filistijn te vechten?’

Op dat moment wist David wat hij moest doen. Hij was niet voor niets door de profeet Samuël tot koning gezalfd. En vechten tegen de vijand van je land, **dat is koningswerk**. Het was zijn plicht! Hij wist nog niet hoe hij het zou doen, maar één ding stond vast: hij zou die godslasterende heiden voor eeuwig het zwijgen opleggen. Het ging niet om zijn eer, niet om de koningsdochter, hij moest dit doen omdat God hem riep! Gods heilige naam zou door deze reus niet langer beledigd worden.

Rustig zei hij: ‘Zeg tegen koning Saul dat ik tegen deze Filistijn ga vechten en dat ik hem zal doden.’

Voor het eerst sinds lange weken van schande en hoon werd koning Saul weer blij. Eindelijk was er iemand die de strijd tegen Goliath aandurfde. Welke sterke soldaat van hem was deze man? Hij hoorde haastige voetstappen en zijn knechten brachten een jongeman zijn tent binnen.

Een jonge en moedige stem zei: ‘Ik wens u heil toe, mijn koning.’

Saul keek hem met vragende ogen scherp aan. Maar dit kon niet! Hij zag een uit de kluiten gewassen grote jongen. Dit was bijna nog een kind.

‘Dit kan niet,’ zei koning Saul bedroefd. ‘Jij bent nog niet eens volwassen.’

David had wel verdacht, dat de koning dit zou zeggen. Thuis was hij immers ook altijd de jongste die niet meetelde. Maar deze keer liet hij het er niet bij zitten. Ernstig zei hij: ‘O koning, thuis heb ik altijd de kudde schapen van mijn vader gehoed. Wanneer er een beer of een leeuw kwam om een geit of een schaap uit de kudde te stelen, ging ik erachteraan. Ik overmeesterde die wilde dieren en redde mijn schapen uit de muil van die roofdieren. En als ze me wilden aanvallen dan sloeg ik ze dood. Leeuw en beer heb ik verslagen. Zo zal het ook die onbesneden Filistijn vergaan. Met deze reus die de slagorden van de levende God getart heeft. Want de Heer die mij gered heeft uit de klauwen van leeuwen en beren, zal me ook redden uit de handen van deze Filistijn.’

Weer keek koning Saul de jonge schaapherder aan. Deze grote jongen die zo rustig van zijn heldendaden vertelde, die zo’n vast vertrouwen in zijn God had, die speelde geen toneel. Deze jongeman was een held en zou het gevecht met Goliath aangaan in de kracht en de geest van de Heer. Zo was hij zelf ook eens

geweest, toen hij aan het hoofd van zijn leger de stad Jabes verlost. Maar dat was lang geleden en God had hem verworpen.... O, mocht hij nog één keer zijn zoals deze jonge schaapherder: zo moedig en zo vol vertrouwen. Maar daar was nu geen tijd voor om over na te denken.

Koning Saul ging staan en maakte zijn harnas los.

‘Je mag gaan,’ zei hij vriendelijk, ‘maar doe dan mijn harnas aan en neem mijn wapens mee. Want zo kan het niet.’

‘Doe mijn harnas aan en neem mijn wapens mee.’

De knechten kwamen om David in het harnas te hijsen. En zo stond David daar in het harnas van de koning. Een paar minuten droeg de zoon van Isaï de wapenuitrusting van de koning. Eén klein moment beseft David wat hij later zou worden. Niemand wist dat daar twee koningen naast elkaar stonden, de verworpen koning Saul en de nieuwe koning David, de man naar Gods hart. Alleen David wist het, maar op dat moment dacht hij daar niet aan. In het ijzeren harnas van koning Saul liep hij een paar stappen door de koningstent. Toen schudde hij z'n hoofd en begon het harnas uit te trekken.

‘Hierin kan ik niet lopen,’ zei hij. ‘Dit harnas is veel te zwaar. Ik ga gewoon in mijn eigen kleren en vecht met mijn eigen wapens.’

Koning Saul had er een zwaar hoofd over in, maar durfde het niet te verbieden. Hij zag hoe David de herdersstaf in z'n handen nam en z'n slinger om zijn pols bond. De slinger! Anders niets als een smalle leren riem waar schaapherders steentjes mee gooiden naar afgedwaalde schapen. Moest hij daarmee reus Goliath verslaan? En toch..... een scherpe, harde steen? Hij wist het niet....

Wanneer die jonge, moedige knaap er het leven mee inschoot, dan was hij mee door zijn schuld. Hij was de koning en had hem toestemming gegeven! Als dit maar goed kwam!

Op de heuvel aan deze kant van het dal stond het leger van koning Saul in slagorde gereed. De soldaten hadden hun wapens in hun vuisten. Ze waren klaar voor het gevecht.

Alle ogen waren gericht op die ene boerenjongen die nu naar beneden liep met niets anders bij zich dan zijn herderstas en zijn slinger. Nu was hij bij de beek en bukte zich. Natuurlijk, bij de beek waren steentjes te vinden. Toen liep hij verder recht op de reus af.

De Filistijn had David wel zien aankomen. Bij al die laffe Hebreërs was er dus toch één die niet bang voor hem was. Die man moest niet denken dat hij het van hem zou kunnen winnen. Hij wachtte tot David dicht genoeg bij hem zou zijn om hem met z'n speer dood te kunnen gooien.

Plotseling werd hij des duivels, zo kwaad. Wilde Saul hem de gek aansteken door zo iemand op hem af te sturen? Dit was geen krijgsman met een speer in zijn vuisten, zoals hij eerst gedacht had. Dit was een schaapherder met zijn herderstas en een stok. Reus Goliath keek beter en zag dat zijn tegenstander nog maar een grote jongen was.

Verachtelijk riep hij: 'Ben ik soms een hond dat jij met een stok op mij afkomt? Kom maar op,' schreeuwde hij nog luider, 'dan maak ik jou tot aas voor de gieren en de hyena's.'

David bleef staan en wachtte tot zijn vijand uitgevloekt was. Toen zei hij luid en duidelijk, zodat iedereen het kon horen: 'Jij daagt me uit met je zwaard, je speer en je knots, maar vandaag zal de Heer jou aan mij uitleveren. Ik zal je verslaan en je hoofd afhouden en ik zal de lijken van de Filistijnen aan de aasgieren ten prooi geven, zodat de hele wereld weet dat Israël een God heeft.'

Goliath werd nog bozer, dan hij al was. Hij beseftte dat deze grote jongen die niet vloekte en lasterde, beter gesproken had dan hij. Hij lachte vals. Het mocht zo zijn dat deze jonge Hebreër beter sprak als hij, het kwam nu op vechten aan. Dreigend liep hij op David af met zijn speer in zijn sterke rechterhand. Nog een paar stappen en dan zou hij gooien. Het was veel jaren geleden dat reus Goliath met zijn speer mis gegooid had....

David zag wat de kampvechter van plan was. Als deze reus de kans kreeg om z'n speer te gooien, dan was alles verloren. Vlug smeed David zijn herderstas weg, terwijl hij een scherp steentje in zijn slinger deed. Snel rende hij op zijn vijand toe.

‘Zodat de hele wereld weet dat Israël een God heeft!’

Tijdens het lopen zwaaide hij zijn slinger en voordat Goliath er erg in had bleef David staan en smeed uit alle macht. Het harde, scherpe steentje suisde door de lucht en raakte de reus precies onder zijn helm, midden in het voorhoofd. Goliath smeed zijn armen de lucht in.

Zijn speer viel op de grond en dronken draaide hij een slag in de lucht. Daarna sloeg hij zwaar tegen de harde grond. Met een paar sprongen was David bij hem. Hij pakte het zwaard van Goliath en kapte hem daarmee het hoofd van zijn lichaam. De zware koperen helm viel op de grond. David greep het zwarte haar van de reus beet en zwaaide de wrede kop van de Filistijn boven zijn hoofd.

Pas toen begrepen de verbaasde Israëlieten wat er gebeurd was. Een wild gejuich brak los. En als één man stormden ze de heuvel af, de beek over en bij de andere berg omhoog. De Filistijnen wachtte niet eens op hen. Nu hun kampvechter dood was durfden ze de strijd niet meer aan. Vandaag was er een wonder gebeurd en waren hun goden boos op hen. Ze vluchtten en renden voor hun leven. Maar de mannen van koning Saul liepen sneller en haalden hen in. Die avond lagen er dode Filistijnse soldaten in de poorten van hun steden Ekron en Gath....

Toen een dag later alles voorbij was liet koning Saul David bij zich komen. Hij wilde met hem praten. Dat wilde zijn zoon, kroonprins Jonathan ook. En dat was de eerste keer dat ze elkaar ontmoeten. Die avond nog sloten ze vriendschap

voor hun hele leven. Als teken daarvan gaf Jonathan zijn wapenuitrusting aan zijn vriend David.

Het spreekt vanzelf dat na die wonderbaarlijke overwinning de naam van David in heel Israël bekend werd. Zijn roem steeg tot grote hoogte.

David en Jonathan.